

Cuprins:

Introducere	7
Capitolul 1 Adevăratul creștinism.....	9
Capitolul 2 Duhul Sfânt	21
Capitolul 3 Duh, suflet și trup	33
Capitolul 4 Deja ai.....	43
Capitolul 5 Adevărata natură a lui Dumnezeu	53
Capitolul 6 Războiul s-a terminat.....	63
Capitolul 7 Harul, puterea Evangheliei.....	71
Capitolul 8 Trăind în echilibrul dintre har și credință.....	81
Capitolul 9 Autoritatea credinciosului	89
Capitolul 10 Un mod mai bun de a te ruga	101
Capitolul 11 Efectele laudării lui Dumnezeu	111
Capitolul 12 Înfrânează-ți emoțiile.....	119
Capitolul 13 Descoperă secretul plinătății de Dumnezeu.....	129
Capitolul 14 Dumnezeu te vrea sănătos	139
Capitolul 15 Împietrirea inimii.....	149
Capitolul 16 Egoismul: rădăcina tuturor supăraților.....	159

Dacă înțelegi mesajul harului
dar nu l-ai echilibrat niciodată cu cel al credinței,
nici unul din ele nu va funcționa în mod efectiv pentru tine.

Introducere

Sunt peste patru decenii de când învăț oamenii despre harul lui Dumnezeu și dragostea Lui necondiționată. În tot acest timp, efectiv am creat o întreagă bibliotecă de material de învățatură. Multora li se pare copleșitor când realizează cât de mult e de învățat și de studiat despre acest subiect. De aceea am scris această carte și cred că va deveni una din cărțile mele cel mai bine vândute.

“Mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri” este de fapt o compilație alcătuită din rezumatul a șaisprezece din cele mai importante revelații pe care mi le-a dat Dumnezeu, și care aici sunt prezentate pe scurt. Mulți o consideră forma prescurtată a mesajelor mele. Fiecare capitol tratează în formă abreviată unul din cele șaisprezece subiecte menționate mai sus, astfel încât este ușor de văzut cum aceste adevăruri se leagă și depind unele de altele. Spre exemplu, dacă înțelegi mesajul despre har și nu îl echilibrezi cu cel despre credință, nici unul din ele nu va produce rezultate eficiente în viața ta. Același lucru e valabil pentru multe alte principii și adevăruri. De aceea am scris cartea “Trăind în echilibrul dintre har și credință”. Oricare din aceste principii poate fi greșit înțeles și chiar dus la extrem, dacă nu e văzut prin prisma celorlalte.

Pe măsură ce vei citi această carte îți vei face o imagine de ansamblu care te va ajuta să pui fiecare subiect în contextul potrivit. Apoi dacă

vei vrea, vei putea studia în profunzime subiectul fiecărui capitol, citind învățătura completă pentru subiectul respectiv. Fiecare subiect este tratat individual în câte o carte de-a mea care poartă același titlu ca și capitolul corespunzător în cartea de față. În plus, eu am realizat și un Ghid de Studiu care însoțește această carte, așa cum fac pentru toate cărțile mele. Ghidul este conceput spre a fi folosit împreună cu DVD-ul care conține câte o scurtă învățătură pentru fiecare subiect și care urmează formatul emisiunilor mele TV. Poți comanda Ghidul de Studiu și setul de DVD-uri dacă vizitezi site-ul nostru la www.awmi.net sau dacă suni la numărul de telefon 01-719-635-1111.

Cuvântul Domnului spune: “Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera” (Ioan 8:32). Dar numai adevărul pe care-l cunoști te va face liber. Fiecare din cele șaisprezece subiecte acoperite în capitolele acestei cărți sunt fundamentale pentru a-ți înnoi mintea. Vei înțelege mai bine cine este Dumnezeu, ce a făcut El pentru tine și care este identitatea ta în Hristos Isus. Fixând aceste adevăruri în inima ta, vei crea o temelie fermă pentru creșterea relației tale cu Dumnezeu, iar în această relație vei găsi libertatea.

Mă rog ca ceea ce Dumnezeu mi-a arătat mie și am pus în această carte, să te ajute să descoperi că Dumnezeu ne-a dat tot ce ne trebuie din cele ce sunt spre viață și credință, prin cunoașterea lui Hristos. Prin această cunoaștere noi toți am primit minunate și prețioase făgăduințe care ne fac părtași la natura divină a lui Dumnezeu (2 Petru 1:3-4). Hristos trăiește în noi și nimic nu e imposibil, numai dacă vom crede.

Capitolul I

Adevăratul creștinism

In timpul războiului din Vietnam am întâlnit o mulțime de bărbați care pretindeau că sunt atei. Dar ideile de care erau atât de convingși când se aflau în siguranță, se evaporau imediat în apropierea pericolului. Pe măsură ce bombele începeau să cadă și gloanțele să zboare, aceiași oameni strigau la Dumnezeu cât îi ținea gura. Motivul pentru care oamenii Îl strigă pe Dumnezeu în fața morții în loc să se dea, pur și simplu, bătuți, este că intuitiv, fiecare om știe că Dumnezeu există și că El îl poate salva. Nu contează ce argumente raționale dă fiecare, în inima sa orice om știe că există un Dumnezeu.

Bineînțeles că-s unii care afirmă că sunt atei sau agnostici și că ei nu cred în Dumnezeu, dar e doar un joc al minții. E avantajos pentru ei să spună asta, ca să-și justifice modul în care-și duc viața sau ca să atragă atenția, dar în inima lor ei știu că nu e așa. La un anumit moment din viața lor, fiecare din ei a știut că Dumnezeu există. Îți poți desensibiliza inima într-atât încât să nu mai simți prezența lui Dumnezeu, dar El s-a făcut cunoscut tuturor oamenilor care au trăit vreodată (Romani 1:18-20). E ca și cum în fiecare persoană ar exista un dispozitiv de localizare care îi arată constant că Dumnezeu e real și îl îndeamnă să

aibă o relație personală cu El. În orice caz, faptul că strigi la Dumnezeu într-un moment de panică nu înseamnă că ai o relație cu El. O relație adevărată cu Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât recunoașterea mentală că El există. Isus a spus că nu toți care îi spun „Doamne, Doamne” vor intra în Împărăția Cerurilor. Mulți vor spune: „Doamne, Doamne, n-am profetit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» 23 Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine!» (Matei 7:21-23). Acești oameni pretindeau că-L știu pe Dumnezeu, dar nu aveau o relație cu El. Remarcați că Isus n-a spus că i-ar fi cunoscut cândva, dar că ei ar fi pierdut relația cu El, sau că s-au îndepărtat. Nu, El a spus: „Niciodată nu v-am cunoscut”. Oamenii care strigau spre El în acea parabolă nu făcuseră decât să se comporte religios, dar ei nu aveau o relație adevărată cu Isus.

Scribii și fariseii din vremea lui Isus duceau o viață dreaptă. Comportamentul lor se supunea întocmai unui standard riguros, dar totul nu era decât religiozitate. Se îmbrăcau într-un anume fel, se lăudau tuturor când făceau o faptă bună, se rugau la colțul străzii unde îi putea vedea toată lumea. Îndeplineau aceste ritualuri, dar nu-L cunoșteau pe Domnul. Isus i-a numit ipocriți și morminte văruiate care arată bine pe dinafară, dar înăuntru sunt pline de oase de morți (Matei 23:27). Este clar că nu oricine care recunoaște că Dumnezeu e real, înseamnă că are o relație cu El.

Scriptura este clară în acest sens când spune în Epistola lui Iacov: „Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; dar și demonii cred și se cutremură” (Iacov 2:19). Aceasta este una din cele mai sarcastice afirmații

din Biblie. Adică e foarte bine să crezi că există un singur Dumnezeu, dar prin asta n-ai făcut nimic în plus față de diavol. Satana crede și el în existența lui Dumnezeu și cu toate astea știm cu toții că el nu e drept în fața lui Dumnezeu. Satana nu e mântuit; el va petrece eternitatea în lacul de foc pregătit pentru el și îngerii lui, unde vor fi chinuiți zi și noapte neîncetat (Matei 25:41 și Apocalipsa 20:10). Diavolul crede în Dumnezeu, dar toată viața lui și tot ceea ce face sunt îndreptate împotriva lui Dumnezeu. Deci doar a crede că Dumnezeu există, nu te ajută să fii acceptat de Dumnezeu.

Pentru a fi în relație bună cu Dumnezeu trebuie să te predai Lui. Trebuie să I te supui ca să primești relația.

Într-o noapte, unul din liderii religioși pe nume Nicodim, a venit să-L vadă pe Isus și să-L întrebe despre învățăturile Lui. Nicodim n-a mers să-L vadă pe Isus pe față, în timpul zilei, din cauza criticilor pe care le-ar fi suferit, dar inima lui era suficient de sinceră pentru a-L căuta pe Isus chiar și noaptea, pe ascuns. În inima lui Nicodim era o contradicție puternică, pentru că vedea ungera lui Dumnezeu în minunile pe care Isus le făcea, dar Isus se opunea total învățăturilor pe care sistemul religios din acea vreme le impuneau oamenilor. La întrebarea lui Nicodim, Isus răspunde:

„Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din nou nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3)

Aceasta este o afirmație uimitoare, iar Nicodim era copleșit. L-a întrebat pe Isus: „Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecul mamei sale și să se nască?”

(Ioan 3:4). Nicodim se referea la nașterea fizică, dar mai departe Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Unii dezbat înțelesul expresiei folosite „născut din apă”, dar eu cred că se referă pur și simplu la nașterea naturală, fizică. Se spune depre o femeie care e pe cale să nască, că „i s-a rupt apa”, adică lichidul amniotic ce înconjoară copilul în pântec s-a eliminat, pentru a pregăti nașterea. Această scriptură spune că dacă nu ai o naștere fizică — atunci când te naști din apă — și apoi a doua naștere, cea din Duhul lui Dumnezeu, nu poți intra în Împărăția lui Dumnezeu. A doua naștere este ceea ce se numește „nașterea din nou”. Deci la fel cum un om trebuie să se nască fizic mai întâi pentru a trăi în lume, el trebuie să se nască din Duhul Sfânt pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. De fapt sunt unele traduceri ale Bibliei (în limba engleză, n.t.) care înlocuiesc expresia „născut din nou” cu „născut de sus” sau „născut din Dumnezeu”.

Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, i-a făcut întâi trupul și apoi a suflat în el suflare de viață (Facerea 2:7). Același cuvânt ebraic tradus aici „suflare” este folosit pentru „duh” în tot Vechiul Testament. Cu alte cuvinte, când Dumnezeu a suflat asupra omului, El și-a pus efectiv Duhul Său în om. Sunt sigur că dacă ne-am fi putut uita la trupul fizic al lui Adam înainte ca Dumnezeu să sufle suflarea de viață asupra lui, acesta ar fi arătat exact cum arată trupurile noastre fizice. Dar era lipsit de viață, până când Dumnezeu și-a pus Duhul Său în el.

Duhul tău e partea din tine dătătoare de viață. Noul Testament confirmă acest lucru când spune că duhul dă viață trupului (Iacov 2:26).

Marea majoritate a societății de azi scapă înțelesul real al vieții, pentru că se concentrează pe ce nu trebuie. Ei își pun toată atenția asupra trupului, încercând să satisfacă orice poftă fizică sau emoțională care apare. Nu trupul e partea cea mai importantă a vieții. Duhul e partea reală, dătătoare de viață a unei persoane. Din această cauză, cineva poate avea toți banii, faima și averile posibile, și totuși să se simtă mizerabil. Din acest motiv oamenii recurg la droguri și alte vicii, pentru că încearcă să găsească viața și fericirea în trup, fără a ști că ceea ce caută ei vine din duh.

Când omul a fost creat, el era viu, căci era născut din Dumnezeu, dar duhul lui a murit când a păcătuit. Dumnezeu i-a spus lui Adam că în ziua când va mânca din fructul cunoașterii binelui și răului, va muri negreșit (Facerea 2:17). Cu toate acestea, Adam și Eva au trăit sute de ani după ce au mâncat din fruct, deci Dumnezeu nu se referea la moartea fizică. Când au păcătuit, ei au murit spiritual, nu fizic.

Cuvântul „moarte” a ajuns să însemne o mulțime de lucruri pentru diferiți oameni. Unii cred că moarte este atunci când încetezi să exiști, dar în realitate nu încetezi *niodată* să exiști. Deși corpul fizic moare și în cele din urmă se descompune, duhul nostru și sufletul nostru continuă să existe veșnic undeva — pentru cei născuți din nou, „undeva” este cu Domnul. De asemenea avem și promisiunea că odată Dumnezeu ne va învia trupurile care vor fi reunite cu duhul și cu sufletul (1 Corinteni 15). Minteți-vă să gândiți la moarte ca la un sfârșit, dar Biblia ne învață că sfârșitul nu este acesta.

Din punctul de vedere al Scripturii, moarte înseamnă separare. Când Adam a păcătuit, el a murit spiritual. Duhul lui nu a încetat să existe, dar a fost separat de Dumnezeu. Adam nu a mai avut viața lui Dumnezeu în el. Inițial,

oamenii au fost creați pentru a fi dependenți de Dumnezeu (Ieremia 10:23), erau în uniune cu El. Dar păcatul a dus la separare, iar duhul care era în noi a murit. După ce păcatul a intrat în lume, am fost lăsați la voia propriei noastre înțelegeri. Însăși firea omului a devenit dominată și controlată de diavol: a devenit egoistă și plină de lăcomie, ură și nefericire. Firea păcătoasă prezentă în om ne arată că durerea, suferința și influențele negative nu-și au originea undeva în afară, ci sursa lor e chiar înăuntrul nostru.

După ce Adam și Eva au păcătuit, ei au transmis firea lor păcătoasă mai departe copiilor lor, încât orice persoană născută din trup are această natură, cu excepția lui Isus. Din moment ce Isus s-a născut din fecioară (Isaia 7:14 și Luca 1:26-38), El este exclus de la această fire păcătoasă. El nu a primit viața prin om — a primit trupul de la o femeie, dar viața Lui a venit direct de la Dumnezeu. Deci, cu excepția lui Isus, orice persoană care s-a născut pe acest pământ s-a născut spre păcat, cu o fire care este separată de Dumnezeu și coruptă. Așa se explică de ce Isus a spus că trebuie să ne “naștem din nou”, deoarece duhul oricărui om care nu L-a acceptat încă pe Isus ca Domn, este încă mort.

Separarea omului de Dumnezeu nu are legătură cu faptele noastre individuale sau cu păcatele noastre; faptele tale păcătoase sunt rezultatul firii păcătoase. Nu trebuie să înveți un copil să facă ceva rău, îl va face în mod firesc. Păcatele pe care le comitem nu ne dau această fire păcătoasă, ci e tocmai invers: firea păcătoasă cu care ne-am născut ne face să păcătuim. Apostolul Pavel a scris:

“De aceea, așa cum păcatul a intrat în lume printr-un singur om, iar prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut la toți oamenii,

prin aceasta toți au păcătuit.” (Romani 5:12)

Creștinism adevărat nu înseamnă o modificare de comportament. Nu înseamnă nici măcar să încerci să-ți controlezi faptele. E imposibil să te comporți perfect, iar Dumnezeu nu ne notează pe o scală gradată, încât dacă duci o viață mai dreaptă ca altcineva înseamnă că-ți primești mântuirea. Trebuie ori să fii perfect, ori să-ți pui nădejdea într-un Mântuitor care a fost perfect în locul tău. Altă variantă nu există. Și chiar dacă ai începe să te comporți perfect de acum înainte, asta nu schimbă faptul că ai păcătuit în trecut. Mulți au impresia că Dumnezeu are o balanță pe care îți va cântări faptele bune și pe cele rele, iar dacă faptele bune atârnă mai greu ca cele rele, vei fi acceptat. Scriptura nu ne învață așa. Mântuirea nu e rezultatul faptelor noastre bune sau al unei vieți sfinte.

Biblia spune că “toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Dumnezeu nu ne cere să îndeplinim un anumit standard de sfințenie. El a creat omul pentru a fi perfect, dar noi toți am păcătuit și ne-am îndepărtat de la acest standard. Isus este reprezentarea perfectă a standardului de perfecțiune al lui Dumnezeu și niciunul din noi nu îndeplinește acest standard. Plata pentru păcatul nostru e moartea. Cineva trebuie să plătească și tu nu-ți poți răscumpăra singur păcatele, așa că Dumnezeu ne-a trimis un Mântuitor:

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul lui Dumnezeu este viața veșnică în Cristos Isus, Domnul nostru.” (Romani 6:23)

Acesta este punctul unde adevăratul creștinism și creștinismul religios sau orice altă religie, se despart. Majoritatea religiilor învață că există o ființă supremă care a creat totul și că acesta este un dumnezeu mânios.

Pentru a-l mulțumi pe acest dumnezeu mânios și a supraviețui mâniei lui, trebuie să promiți că o să te porți corect și să te dezici de tine însuși. Astfel, aceste religii pun povara mântuirii pe spatele tău; depinde de tine dacă poți sau nu să trăiești suficient de evlavios pentru a dobândi mântuirea.

Orice altă religie importantă, și mare parte din ceea ce se cheamă creștinism, învață că trebuie să câștigi relația cu Dumnezeu, fiind bun. Aici trebuie să fac o distincție, pentru că nu oricine se consideră a fi creștin, este într-adevăr creștin. Adevăratul creștinism ne învață că noi niciodată n-am putea plăti datoria cauzată de păcat, și de aceea Dumnezeu însuși a devenit om și a plătit datoria în locul nostru.

Isus Hristos a fost Dumnezeu în trup (1 Timotei 3:16) și a trăit o viață fără de păcat (1 Petru 2:21-22). El a câștigat relația cu Dumnezeu prin propria Lui bunătate. Deși Isus nu a făcut niciun rău, El a fost ucis pe cruce și a murit pentru păcatele noastre, a luat pedeapsa noastră, S-a sacrificat pentru noi. Mânia lui Dumnezeu față de păcat s-a revărsat asupra lui Isus și El a potolit pentru totdeauna mânia lui Dumnezeu față de păcatul întregii omeniri. Isus a plătit pentru *tot* păcatul din *toate* timpurile, și ca urmare eu și tu putem avea viață veșnică. Nu prin faptele noastre bune, nu câștigând-o singuri, ci primind pur și simplu mântuirea plătită de Isus. Scriptura spune:

“Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Isus a plătit deja pentru păcatele tale. Gravitatea păcatelor tale sau cât de mult bine ai făcut, nu este relevant. Există un singur păcat care

te separă de Dumnezeu, iar acela este de a nu crede în Isus (Ioan 16:9). Mântuirea se reduce, deci, la un singur lucru: accepți sau nu ceea ce Isus a făcut pentru tine?

Falsul creștinism și falsele religii învață că trebuie ca și tu să te menții la un anumit nivel de bunătate și să cauți să câștigi o relație cu Dumnezeu, dar nu merge așa. Imaginează-ți momentul când vei sta înaintea Domnului. Dacă te va întreba „de ce să te accept în rai, în loc să te alung pentru eternitate în iad”, ce vei răspunde? Am fost un om bun? Am purtat o haina de sofran? Am fost la biserică și mi-am plătit zecuielile? Mi-am citit Biblia și am încercat să fiu cât de drept am putut? Oricare din aceste răspunsuri va face să fii respins și trimis în iad. Singurul răspuns corect este „Îmi pun nădejdea în Isus Hristos”. Poate tu ai trăit o viață sfântă, dar fără Isus Hristos nu poți fi mântuit. Și cine vrea să fie cel mai bun păcătos care a ajuns în iad?

Dacă încerci să stai înaintea lui Dumnezeu prin propria ta bunătate, vei pierde. Toți am păcătuit și ne-am lipsit de slava lui Dumnezeu. Singurul lucru care te va face să fii vrednic să intri în rai, este că Isus a plătit pentru păcatele tale, iar tu L-ai numit pe El Domn și Mântuitor. Trebuie să crezi în bunătatea lui Dumnezeu prin Isus. Oricine crede în Isus va fi drept înaintea lui Dumnezeu. Oricine încearcă să creadă în propria lui bunătate, nu va reuși niciodată să se ridice la standardul de perfecțiune al lui Dumnezeu. Singura cale prin care dobândim relația cu Dumnezeu este credința în Isus.

Relația cu Dumnezeu se primește, nu se câștigă. Când îl accepți pe Isus, te schimbi în interior, te naști din nou. Adevăratul creștinism predica

intr-adevăr că trebuie să duci o viață curată, dar nu ca rădăcină a relației tale cu Dumnezeu, ci ca fruct al acestei relații cu El. Vei începe să duci o viață dreaptă ca rezultat al relației tale cu Dumnezeu și nu ca mijloc de a obține această relație. Acestea sunt deosebiri subtile, dar diferența e profundă, și este ceea ce separă adevăratul creștinism de orice altă religie din lume.

Mântuirea și viața veșnică au ambele legătură cu Isus. Unii încearcă să spună că Isus a fost un exemplu de dragoste și că El e doar una din căile spre Dumnezeu. Isus nu e “una din căi”, El e “singura cale” către Tatăl. Biblia spune:

“În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Fapte 4:12)

Isus însuși a spus: “Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine” (Ioan 14:6). Isus s-a proclamat drept calea absolută, deci El fie este cine spune că este, fie a fost un înșelător și un șarlatan. Nu există cale de mijloc. Nici măcar nu poți spune că Isus a fost doar un om bun. El fie este Fiul lui Dumnezeu, fie a fost un mincinos.

Mărturia mea și a numeroși alți oameni este că Isus e Domnul. El este exact cine a spus că este: Fiul lui Dumnezeu. Minunile pe care le-a făcut, profețiile pe care le-a împlinit și mărturia Tatălui Ceresc, toate adevărate că Isus e Mântuitorul nostru. Isus e real și e viu. El mi-a schimbat viața și o poate schimba și pe a ta. Îl poți cunoaște pe Isus drept Mântuitorul tău și poți fi născut din nou, azi.

Cuvântul lui Dumnezeu spune că dacă mărturisești cu gura ta și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit (Romani 10:9). Observi că trebuie să fie mai mult decât o decizie lăuntrică. Isus a spus că pe oricine Îl mărturisește în fața oamenilor, El îl va mărturisi în fața Tatălui. Dar pe oricine se leapădă de El în fața oamenilor, El îl va lepăda în fața Tatălui (Matei 10:32-33). Primirea mântuirii trebuie să fie suficient de reală, încât să o trăiești și să o mărturisești altor oameni.

A-L primi pe Isus spre a fi născut din nou este cea mai importantă decizie pe care ai luat-o vreodată. Tot ce vedem în această lume e trecător, dar cei care-L cunosc pe Isus ca Domn nu vor pieri (Ioan 11:25-26). Dacă ai ajuns să înțelegi care este adevărata mântuire și ești gata să o primești, atunci spune această rugăciune cu voce tare și vei fi născut din nou. E atât de simplu:

Tată, îmi pare rău pentru păcatele mele. Cred că Isus a murit ca să mi se ierte păcatele și primesc această iertare. Isuse, te fac Domnul meu. Cred că ești viu și că acum trăiești în mine. Sunt mântuit, sunt iertat. Mulțumesc, Isus!

Dacă ai spus această rugăciune și ai crezut în inima ta, atunci ești născut din nou! Chiar dacă la exterior arăți la fel, de fapt ești o persoană cu totul nouă. Duhul tău acum este viu și are în el viața de la Dumnezeu. Ai fost eliberat de sub puterile întunericului, și născut în Împărăția scumpului Fiu al lui Dumnezeu.

A fi născut din nou înseamnă mai mult decât a ajunge în rai după moarte. Isus a murit ca să-ți dea viață veșnică, iar viața veșnică înseamnă a avea relație cu Dumnezeu, relație care începe din momentul în care ai fost născut din nou (Ioan 17:3). Acum că ai fost născut din nou,

este esențial să afli care este noua ta identitate în Hristos și cum să duci o viață victorioasă și să îplinești planurile pe care Dumnezeu le are pentru viața ta. Dumnezeu dorește să-și reverse binecuvântările asupra ta, dar tu trebuie să înveți să cooperezi cu El pentru a primi tot ce are pentru tine. Așa că nu te opri aici, mai ai multe de aflat. Între timp, spune și altora despre decizia pe care ai luat-o.

Capitolul 2

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt nu e o fantomă, dar de multe ori trece neobservat în bisericile de astăzi. Deseori este omis cu totul din învățătura bisericii, ca și cum numai cei care vor să devină credincioși avansați au nevoie să-L cunoască. Trebuie să recunoaștem că Duhul Sfânt este parte fundamentală a vieții noastre de creștini. Isus le-a spus ucenicilor săi să nu meargă nicăieri și să nu spună nimic până la venirea Duhului Sfânt (Luca 24:49 și Fapte 1;4-5). Gândește-te puțin. Moartea și învierea lui Isus erau cele mai grozave știri pe care lumea le putuse afla vreodată, dar El le-a spus să nu spună nimănui până nu vor primi puterea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este Cel care ne dă putere să trăim o viață creștină. Fără El nu putem trăi creștinește și nici n-ar trebui să încercăm.

Isus nu și-a început misiunea publică până nu a primit o ungere de la Duhul Sfânt, deși Isus era Dumnezeu încă de la naștere. Îngerii au cântat “Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu” și pe Isus L-au numit “Hristos Domnul” (Luca 2:11, 14). Isus n-a devenit Dumnezeu printr-un proces de maturizare. El S-a născut Dumnezeu. Și cu toate astea, Isus nu și-a început slujirea pământească până nu a primit Duhul Sfânt (Matei 3: 16-17), iar Biblia nu pomenește nicio singură minune săvârșită de El înainte de

asta. Dacă Isus a avut nevoie de puterea Duhului Sfânt înainte de a-și începe slujirea, iar ucenicilor săi le-a spus să nu slujească fără puterea Duhului Sfânt, cât de arrogant ar fi din partea noastră să credem că putem realiza ceva doar prin puterea noastră?

Avem nevoie ca puterea Duhului Sfânt să trăiască în noi, să ne inspire și să binecuvânteze vorbele pe care le rostim. Și cu toate acestea, astăzi o mulțime de oameni care își spun creștini au lăsat pe plan secundar puterea Duhului Sfânt, spunând că nu e importantă. Nici măcar nu vor să vorbească despre El. Motivul pentru care există atâția oameni care spun cuvinte din Biblie, dar fără a vedea rezultate, este acela că nu au în ei puterea Duhului Sfânt. Nu au primit botezul Duhului Sfânt.

După învierea Sa, Isus le-a poruncit ucenicilor Săi să nu plece din Ierusalim până nu vor primi puterea Sfântului Duh (Fapte 1:4-5). Ultima Lui instrucțiune către ei, înainte de a fi înălțat la ceruri este notată în Faptele Apostolilor 1:4-5:

“În timp ce se afla laolaltă cu ei, le-a poruncit astfel: „Să nu vă îndepărtați de Ierusalim, ci să așteptați promisiunea Tatălui, despre care ați auzit de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.”

După ce Isus le-a vorbit ucenicilor despre Sfântul Duh, cerurile s-au deschis și El S-a înălțat. Dacă realizăm că acestea au fost ultimele cuvinte rostite de Isus pe pământ, ne dăm seama cât de importante sunt. În general prețuim ultimele cuvinte ale cuiva, pentru că reprezintă ultima lui șansă de a spune ceva important. De aceea oamenii acordă atenție

deosebită ultimelor cuvinte ale persoanelor aflate în poziții de conducere, cum ar fi miniștri, oameni de afaceri și politicieni.

Isus era pe punctul de a preda viitorul împărăției Lui, ucenicilor. Ei urmau să aibă sarcina de a spune lumii întregi Vestea cea Bună și planul de mântuire al lui Dumnezeu. El era pe punctul de a lăsa în mâinile lor tot rodul muncii și jertfei Lui. Ultimele cuvinte ale lui Isus către ei au fost cu siguranță importante. El a spus:

“Voi însă veți primi putere atunci când va veni Duhul Sfânt peste voi și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8)

Împlinirea făgăduinței primirii Duhului Sfânt a avut loc în ziua Cinzecimii. În ziua aceea “au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 2:4). Am putea spune că vorbeau sau se rugau în limbi. Vorbirea în limbi a devenit astăzi motiv de discordie și sunt multe păreri greșite în legătură cu acest lucru. Spre exemplu sunt mulți care cred că botezul Duhului Sfânt și vorbirea în limbi sunt daruri pe care Dumnezeu nu le mai dă credincioșilor în ziua de astăzi. Ei cred că Dumnezeu a dat aceste daruri numai credincioșilor de la începutul creștinismului. Eu nu sunt de acord cu asta și cred că, punând ultimele cuvinte ale lui Isus în context, vom înțelege că vorbirea în limbi este și un dar pentru noi, în ziua de azi.

După moartea și învierea Sa, Isus le-a apărut ucenicilor în câteva ocazii. Când a apărut prima oară, unul din ucenici, Toma, nu era prezent. Ceilalți ucenici i-au spus lui Toma că Isus a înviat din morți, dar Toma nu i-a crezut. Le-a spus: “Dacă nu văd semnul cuielor în mâinile Lui,

dacă nu pun degetul meu în semnul cuielor și dacă nu pun mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25).

Opt zile mai târziu, toți ucenicii erau adunați împreună și Toma era împreună cu ei. Isus a apărut în mijlocul lor și i-a spus lui Toma: “Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios” (Ioan 20:27). După ce a auzit acestea, Toma i-a răspuns lui Isus, zicând: “Domnul meu și Dumnezeu meu!”. Isus atunci a spus că Toma a crezut pentru că a văzut, dar binecuvântați sunt cei care n-au văzut, și totuși au crezut (Ioan 20;28-29).

Știm din Scriptură că tot ce trebuie pentru a fi născut din nou este să mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul tău și să crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți (Romani 10:9-10). Toma L-a mărturisit pe Isus ca Domn, iar din spusele lui Isus înțelegem că a și crezut, deci putem trage concluzia că Toma a fost născut din nou în acel moment. Și cu toate astea, Toma este unul din cei unsprezece ucenici cărora Isus le-a spus să aștepte până la venirea Duhului Sfânt, deci a fi născut din nou și a primi Duhul Sfânt nu sunt una și aceeași experiență.

Am auzit pe unii oameni încercând să spună că atunci a fost o situație aparte, pentru că Duhul Sfânt nu fusese dat nimănui încă. Acum însă, susțin ei, orice persoană primește toată puterea Duhului Sfânt la momentul nașterii din nou. Dar cartea “Faptele Apostolilor” este plină de exemple care arată că nașterea a doua și primirea Sfântului Duh au rămas două experiențe separate mult timp după Cinzecime.

Duhul Sfânt

La un moment dat, Filip predica în orașul Samaria și întregul oraș a crezut în Isus (Fapte 8:4-8). În acea perioadă Filip a făcut multe minuni și toți oamenii din oraș fuseseră născuți din nou, dar se spune mai apoi:

“Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria primise Cuvântul lui Dumnezeu, i-au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Când au ajuns, s-au rugat pentru ei ca să primească Duhul Sfânt. Căci Duhul Sfânt nu Se coborâse încă peste nici unul dintre ei, ci fuseseră doar botezați în Numele Domnului Isus. Atunci și-au pus mâinile peste ei, iar aceia au primit Duhul Sfânt.” (Fapte 8:14-17)

Această Scriptură arată clar că samarinenii erau născuți din nou. De asemenea fuseseră botezați cu apă, despre care Scriptura spune că se face numai după ce omul a fost mântuit (Fapte 8:36-37). Filip nu i-ar fi botezat dacă ei n-ar fi crezut și n-ar fi fost deja convertiți. Deci e clar că acești oameni erau născuți din nou, erau deja creștini, și totuși încă nu primiseră Duhul Sfânt. Apostolii au coborât în orașul lor și s-au rugat pentru ei ca să primească Duhul Sfânt după experiența inițială a nașterii din nou.

Același lucru e menționat când Apostolul Pavel a găsit câțiva oameni care erau deja ucenici, dar nu erau încă plini de Duhul Sfânt (Fapte 19:1-10). Când Pavel i-a întrebat dacă primiseră Duhul Sfânt de când deveniseră credincioși, ei au spus “nici măcar n-am auzit că există Duhul Sfânt”. Există astăzi numeroase confesiuni în toată lumea, care ar putea spune același lucru. Pavel s-a rugat pentru acei oameni și au primit Duhul Sfânt și au vorbit în limbi.

Botezul Sfântului Duh e o experiență separată de mântuire. Este o a doua întâlnire cu Dumnezeu când primești putere de sus. În “Faptele Apostolilor” sunt vreo doisprezece împrejurări în care oamenii au primit Duhul Sfânt și de fiecare dată au vorbit în limbi. Nu spune că uneori sau de obicei au vorbit în limbi, ci că au vorbit în limbi de fiecare dată.

Vorbirea în limbi e un dar valabil și astăzi și însoțește primirea botezului Duhului Sfânt. Dacă tu nu vorbești în limbi, este fie pentru că vechile tale credințe te împiedică, fie pentru că nu ai primit botezul Duhului Sfânt. Eu am primit Duhul Sfânt cam zece ani după ce am fost născut din nou, dar mi-au trebuit încă trei ani ca să vorbesc în limbi. Vroiam sa vorbesc în limbi și mă rugam s-o pot face, dar așa de mult timp fusesem învățat împotriva vorbirii în limbi, încât n-o puteam face. Aveam prea multă teamă și necredință sădite în mine. A durat o vreme până ce mi-am înnoit mintea după Cuvântul Domnului, ca să pot scăpa de necredință.

Vă împărtășesc despre experiența mea pentru a vă arăta că este posibil să fii născut din nou, să ai Sfântul Duh, și totuși să nu vorbești în limbi. Dacă deja ai Sfântul Duh, dar nu vorbești în limbi, este pentru că ceva din învățătura pe care ai primit-o cândva, te blochează. Capacitatea de a vorbi în limbi este importantă în viața credincioșilor, și este un dar de la Dumnezeu de care avem nevoie și în ziua de azi.

O altă eroare de gândire, des întâlnită, este că minunile și darurile Sfântului Duh, cum ar fi vorbitul în limbi, au încetat odată cu ultimul apostol. Acest argument se referă la faptul că Dumnezeu a folosit miracole numai pentru a confirma Cuvântul Său până s-a alcătuit Biblia, dar acum

că avem Biblia, nu mai e nevoie de minuni sau de botezul Sfântului Duh. Această neînțelegere pornește de la interpretarea greșită a cuvintelor scrise de Apostolul Pavel în prima lui epistolă către corinteni:

“Dragostea nu se sfârșește niciodată. Cât privește profețiile, ele se vor sfârși; cât privește limbile, ele vor înceta, iar cât privește cunoașterea, ea se va sfârși. Căci cunoaștem în parte și profețim în parte, însă, atunci când va veni ce este desăvârșit, ceea ce există doar în parte se va sfârși.” (1 Corinteni 13:8–10)

Aceste versete spun că va veni o vreme când profețiile vor înceta, vorbirea în limbi va înceta, iar știința va dispărea. Cu siguranță va veni acea vreme — dar când? Opozanții vorbirii în limbi spun că acea vreme a și sosit. Ei citează versul care zice “când va veni ceea ce e desăvârșit” și spun că e vorba despre Biblie. Prin urmare, ei trag concluzia că profețiile și vorbirea în limbi au încetat.

Biblia e într-adevăr perfectă, dar nu cred că Apostolul Pavel se referă la Biblie în acest pasaj al Scripturii. Același pasaj spune și că atunci când vorbirea în limbi și profețiile vor înceta, știința va dispărea, dar știința nu a dispărut. De fapt, există o profeție în Vechiul Testament care spune că în vremea de pe urmă știința va spori (Daniel 12:4). Dacă te uiți în jurul tău, vezi că în ziua de azi știința a crescut exponențial în toată lumea. Întreaga cunoaștere a omenirii despre univers, biologie și tehnică sporesc în ritm uimitor, deci e clar că știința nu a dispărut încă.

Scriptura din Epistola întâi către Corinteni nu spune numai că știința va înceta atunci când va veni „ceea ce e desăvârșit”, ci și că Îl vom vedea pe Dumnezeu față către față:

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, judecam ca un copil, gândeam ca un copil; când am devenit adult, am terminat cu lucrurile copilărești. Acum vedem ca într-o reflecție din oglindă, însă atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte, însă atunci voi cunoaște așa cum am fost și eu cunoscut.” (1 Corinteni 13:11-12)

Acum vedem neclar, ca printr-o sticlă întunecată, dar atunci (când va veni ceea ce e desăvârșit), vom vedea clar, față către față. În mod cert, încă n-am ajuns să-L vedem pe Dumnezeu față către față. Nu spun că Dumnezeu n-ar putea apărea cuiva, dar afirmația de mai sus e una generală, care spune că toți Îl vom vedea față către față. Vorbește despre a doua venire a Domnului sau despre unirea noastră cu El. Când Îl vom vedea pe Dumnezeu față către față, atunci este „când va veni ceea ce e desăvârșit”.

Scriptura mai spune de asemenea că atunci când „ceea ce e desăvârșit” va veni, vom cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscuți și noi. Bineînțeles că Dumnezeu ne cunoaște perfect, dar noi nu cunoaștem totul la perfecțiune în acest moment.

Lucrurile la care se referă aceste versete și care se vor întâmpla în același timp când profețiile și vorbitul în limbi vor înceta, încă nu au avut loc. Știința nu s-a sfârșit, nu L-am văzut pe Dumnezeu față către față, și nu știm totul perfect, așa cum vom ști în eternitate. Nu poți folosi aceste versete ca să spui că vorbitul în limbi a încetat, și să ignori toate celelalte lucruri care ar trebui să se întâmple în același timp. E clar că “ceea ce e desăvârșit”, despre care se vorbește aici, încă nu a venit.

Eu cred că “ceea ce e desăvârșit” în cazul de față se referă la trupurile noastre după învierea de apoi. Rugăciunea “în limbi” ne ajută doar atâta timp cât suntem în aceste trupuri fizice și avem limitările unei minți incomplet înnoite. Când te rogi în limbi, duhul tău se roagă, iar Duhul Sfânt se roagă prin tine (Romani 8:26). În duh, tu vorbești taine spre zidirea ta (1 Corinteni 14:2, 4). Vorbirea în limbi ocolește necredința din creierul tău și îți permite să vorbești direct lui Dumnezeu. E un lucru puternic, dar e numai pentru această viață.

La învierea de apoi, când trupurile noastre vor fi glorificate, nu vom mai avea handicapul necunoașterii. Atunci vom cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscuți și noi. Vom ști să ne rugăm perfect. Îl vom vedea pe Dumnezeu față către față și nu vom mai avea nevoie să vorbim în limbi. Dar până la primirea trupurilor glorificate, și până la înnoirea completă a minții, avem nevoie de darurile Sfântului Duh. Avem nevoie de prezența și puterea Sfântului Duh în viața noastră, și mai ales de puterea vorbirii în limbi.

Oricine a fost născut din nou, dar nu are puterea Duhului Sfânt, are nevoie să primească această putere. Nu poți trăi viața pe care Dumnezeu vrea să o trăiești, fără botezul Duhului Sfânt și fără vorbirea în limbi; aceasta este puterea de a trăi o viață creștină. Sunt multe de spus despre rugăciunea în limbi, și nu pot cuprinde totul în acest scurt rezumat, dar îți garantez că botezul Duhului Sfânt și vorbirea în limbi vor produce o schimbare radicală în relația ta cu Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu va deveni viu pentru tine și vei începe să pricepi lucruri care până atunci îți scăpau. Ai nevoie de această capacitate.

Vestea bună e că Dumnezeu vrea ca tu să ai botezul Duhului Sfânt și să vorbești în limbi mai mult decât vrei tu însuși. Isus a spus:

*“Cine este tatăl acela dintre voi care, atunci când fiul său îi cere[e] un pește, să-i dea în schimb un șarpe? Sau care, atunci când acesta îi cere un ou, să-i dea un scorpion? Așadar, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl Care este în ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!”
(Luca 11:11-13)*

Unii spun că trebuie să nu ai niciun păcat în viața ta, altfel Dumnezeu nu te va umple de Duhul Sfânt. Ei spun că Dumnezeu nu umple un vas murdar. Vreau să îți spun că Dumnezeu nu are altfel de vase pe care să le umple! Dacă am putea fi perfecți fără Duhul Sfânt, n-am mai avea nevoie de El. Tocmai faptul că nu ești perfect, te face candidat pentru a fi umplut de Duh Sfânt. Voia lui Dumnezeu este ca orice credincios care a fost născut din nou să fie umplut de Duhul Sfânt și să vorbească în limbi. El te-a creat pentru a te umple de Duh Sfânt, deci cu siguranță va face asta când Îi vei cere. Singura cerință pentru a primi Duhul Sfânt este să fii născut din nou. Isus este Cel care ne botează cu Duhul Sfânt, deci dacă nu ai primit pe Dăruitor, nu poți primi darul.

Unul din lucrurile care pe mine m-au împiedicat să vorbesc în limbi imediat ce am primit botezul Duhului Sfânt, a fost că eu nu înțelesesem că cel care vorbește, de fapt, sunt eu. Sfântul Duh te inspiră, dar tu vorbești:

„Toți au fost umpluți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 2:4)

Așa cum Dumnezeu nu obligă pe nimeni să se mântuiască, tot așa El n-o să te *oblige* să vorbești în limbi. Dumnezeu nu pune stăpânire pe trupurile oamenilor, deci tu ești cel care trebuie să aibă inițiativa de a-și folosi vocea pentru a începe și a opri vorbirea. Nu poți să-ți deschizi gura, pur și simplu și să aștepți să iasă sunete.

Pe măsură ce vei începe să rostești cuvintele pe care Sfântul Duh te inspiră să le spui, cuvintele vor ieși din ce în ce mai ușor. Nu vei înțelege ce spui, pentru că mintea firească nu înțelege lucrurile duhovnicești (1 Corinteni 2:14), dar te poți ruga pentru tălmăcire (1 Corinteni 14:13). A primi o tălmăcire nu înseamnă că vei primi o traducere cuvânt-cu-cuvânt a ceea ce ai rostit în limbi. E posibil să te rogi în limbi azi, iar cândva în viitorul apropiat, Dumnezeu să-ți dea un cuvânt de cunoaștere sau de înțelepciune. Singurul moment când o interpretare este necesară imediat, este atunci când cineva vorbește în limbi în biserică. Când te rogi în limbi în intimitatea ta, nu e nevoie de interpretare imediată.

Vorbirea în limbi te întărește în credință și eliberează puterea și cunoașterea ce se află în duhul tău. Dacă recunoști că ai nevoie de acest dar și ai fost născut din nou, tot ce trebuie să faci este să îl ceri de la Dumnezeu și El ți-l va da:

Tată, îți mulțumesc pentru că sunt templu al Duhului Sfânt. Duhule Sfinte, te primesc în acest moment. Îți mulțumesc că m-ai umplut cu prezența ta.

Când sunt umpluți de prezența Sfântului Duh, unii oameni spun că simt ceva, alții nu. Eu când am primit Duhul Sfânt n-am simțit absolut nimic, dar L-am primit. Indiferent dacă simți ceva sau nu,

Mai Ascuțit Decât O Sabie Cu Două Tăișuri

începe să vorbești în limbi prin credință. Deschide-ți gura și rostește cuvintele pe care Sfântul Duh le inspiră în tine. Fă o activitate obișnuită din a te ruga în limbi și vei vedea puterea supranaturală a lui Dumnezeu manifestându-se în viața ta!

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Mai ascutit decat o sabie cu doua taisuri

de Andrew Wommack

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/andrew-wommack/mai-ascutit-decat-o-sabie-cu-doua-taisuri-31.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare